

til at spare paa Udgifterne til Sindssygevæsenet. Jeg tænker her paa Muligheden af at bringe endnu flere Patienter i Familiepleje, end det hidtil har været Tilfældet. Jeg kunde ogsaa tænke mig, uden at jeg derfor tør udtale, hvorvidt det kunde medføre nogen Besparelse af Betydning, at man ved at indføre een Forplejningsklasse paa de Anstalter, der er beregnede paa flere, i alt Fald kunde spare Udgiften til en hel Del Betjening.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Forslag til velvillig Behandling i et Udvalg.

Pürschel: Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Kammersgaard) begyndte med at sige, at det var med Glæde, at hans Parti gik med til disse Forslag, men det fremgik senere af hans Tale, at Glæden var i høj Grad blandet. Det maa den naturligvis ogsaa være, naar man ser de store Udgifter, det drejer sig om, og som vi for vort Vedkommende ogsaa er meget betænkelige ved, selv om vi naturligvis i Princippet fuldt ud erkender, at der bør skaffes Udveje for Afhjælpning af Pladsmangelen. Jeg er ikke helt sikker paa, at Pladsmangelen i Virkeligheden er saa stor, som den efter de foreliggende Opgørelser synes at være, men det kan man nærmere undersøge i det kommende Udvalg.

Jeg skal i det hele af Hensyn til Udvalgsbehandlingen fatte mig i stor Korthed med Hensyn til disse Forslag. Dog kan jeg ikke lade være at nævne, at de Pladser, som skaffes til Veje, synes at være ganske overordentlig kostbare. Saa vidt jeg kan se efter en løselig Beregning, er Bekostningen paa Nykøbing Hospital noget over 11 000 Kr. pr. Plads, medens man endnu i 1916 skaffede 50 Pladser for 173 000 Kr. — det var i hvert Fald Overslagets Sum —, hvilket altsaa giver 3 500 Kr. pr. Plads. Det synes mig at vise en ganske betydelig Stigning i Løbet af disse meget faa Aar. Det viser sig, at man i Viborg stadig har kunnet skaffe Pladser til meget ringere Priser end andre Steder. I 1904 kostede en Plads i Sindssygehospitalet i Viborg ca. 2 600 Kr.; allerede i 1893 kostede den paa Sindssygehospitalet ved Middelfart noget over 3 000 Kr., og paa Sindssygehospitalet ved Vordingborg kostede en Plads i 1909 noget over 4 000 Kr. En Ombygning paa Viborg Sindssygehospital, der er foretaget ret sent, for en 10—12 Aar siden, kostede, saa vidt jeg ved, knap 2 000 Kr. pr. Plads. Naar man sammenholder disse Tal med det Antal Pladser, der naas paa

Sindssygehospitalet ved Vordingborg for en Bekostning af 2 Mill. Kr., vil man se, at hvis man regner med, at der vindes ca. 140 Pladser, er Bekostningen tæt ved 15 000 Kr. pr. Seng. Men Forholdet er i Virkeligheden det, at man kun vinder 30 nye Pladser, og nu beder jeg ærede Medlemmer i Hast foretage det Regnestykke at dividere 50 ind i 2 Millioner, saa vil De faa saadant noget som 40 000. Jeg kunde derfor tænke mig den Mulighed, at man for Sindssygehospitalet ved Vordingborgs Vedkommende i hvert Fald nøjedes med nogle Ombygninger, hvorved man kunde gøre de 80—90 Pladser, som nu staar ubenyttede dernede, effektive. Det vilde sikkert kunne gøres for meget ringere Beløb, end der her er Tale om, hvilket ogsaa synes at fremgaa af selve det Overslag, som findes i Bemærkningerne til Forslagene. Men i øvrigt synes jeg rent principielt, at det er lidt uheldigt, at man gaar til Foretagender af saa vidtrækkende økonomisk Natur, umiddelbart forinden man staar foran en Omdannelse af hele Sindssygevæsenets øverste Ledelse. Det kunde tænkes, at den nye Ledelse, naar den kom til, fandt disse Afgørelser præjudicerende. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Justitsminister, om Forholdet ikke er, som det allerede flere Gange er berørt her, at man snart staar overfor en Omdannelse af den øverste Styrelse, og om der i saa Fald ikke kunde være nogen Grund til at se Tiden an med Hensyn til disse Spørgsmaal.

Vi fra vor Side vil i øvrigt i Udvalget se med megen Velvillie paa Lovforslagene og søge at overvinde vore store økonomiske Betænkeligheder.

Kr. Pedersen: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale de to her foreliggende Lovforslag og kan derfor ikke tiltræde den ærede sidste Talers (Pürschel) Bemærkning om, at man skulde se Tiden lidt an. Jeg gik ud fra, at vi alle her i Tinget er paa det rene med, at der er Pladsmangel paa Sindssygehospitalet, og at denne bør afhjælpes. Der er ikke noget saa sørgeligt som dette, forekommer det mig, at man i Familierne staar med Folk, som lider af Sindssygdom, uden paa nogen Maade at kunne faa dem anbragt udenfor Hjemmet. Nu tales der ganske vist om Udgifterne, og de er unægtelig store. De kan maaske reduceres, men jeg tror ikke meget paa det, for jeg antager, at den højtærede Justitsminister har undersøgt disse Forhold, før Lovforslagene blev fremsat, saaledes